

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca powołuje w pierwszej kolejności naruszenie podstawowych zasad postępowania oraz prawa do obrony. Według skarżącej, Komisja podjęła swoją decyzję na podstawie czynników tj. projektach ministerialnych z dnia 12 lipca 2002 r., niemieszczących się w ramach procedury, w postaci w jakiej została ona określona w decyzji o otwarciu procedury. Skarżąca podnosi, iż Komisja powinna była rozszerzyć procedurę poprzez przyjęcie nowej decyzji o jej otwarciu.

Skarżąca podnosi ponadto zarzut naruszenia prawa poprzez błędne zastosowanie pojęcia pomocy państwa w znaczeniu art. 87 ust. 1 WE. Według skarżącej Komisja błędnie zastosowała test prywatnego inwestora w warunkach ekonomii wolnorynkowej. Zdaniem skarżącej, ponieważ projekty ministerialne nie powodują powstania zobowiązań po stronie państwa i jako takie nie mogą być kwalifikowane jako pomoc państwa, test prywatnego inwestora w warunkach ekonomii wolnorynkowej nie powinien być mieć zastosowania. Skarżąca wskazuje ponadto, iż Komisja doszła do błędnego wniosku o istnieniu pomocy na podstawie dwóch odrębnych zdarzeń, które rozpatrzone z osobna zostały przez nią uznane za niespełniające niezbędnych wymogów by być zakwalifikowanymi jako pomoc państwa. Zdarzeniami, o których mowa, są oświadczenia z lipca 2002 r. i wstępne porozumienie akcjonariuszy z grudnia 2002 r.

Po trzecie, skarżąca podnosi, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie przyjmując, iż analiza treści wywiadu z dnia 12 lipca 2002 r. rzekomo prowadziła do wniosku, iż dotyczył on zaangażowania państwa jako akcjonariusza i mógłby mieć wpływ na sytuację rynkową w grudniu.

Ostatecznie, skarżąca podnosi, iż przyjęta linia rozumowania zawiera w sobie sprzeczności i nieścisłości, które obarczają zaskarżoną decyzję brakami w uzasadnieniu.

Skarga wniesiona w dniu 13 października 2004 r. przez Republikę Francuską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-427/04)

(2005/C 19/65)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 13 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Republiki Francuskiej reprezentowanej przez pełnomocników Ronny'ego Abrahama,

Gérauda de Bergues i Stéphanie Ramet, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie w całości nieważności decyzji Komisji nr C(2004) 361, z dnia 2 sierpnia 2004 r. dotyczącej pomocy państwa przyznanej przez Francję na rzecz France Télécom;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji uznano, iż zastosowany wobec France Télécom (FT) system podatku od działalności gospodarczej za okres od stycznia 1994 r. do grudnia 2002 r. stanowił pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Na poparcie swych zarzutów skarżąca podnosi po pierwsze, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie jak również naruszyła prawo. Skarżąca podważa w tym względzie, dokonaną przez Komisję analizę systemu podatkowego mającego zastosowanie do FT mocą ustawy nr 90-568 z dnia 2 lipca 1990 r. w sprawie organizacji usług publicznych la Poste i France Télécom. Na jej podstawie Komisja uznała po pierwsze, iż kwoty odprowadzone przez FT w latach 1991–1993 mieszany charakter, podczas gdy były one całkowicie podatkowej natury oraz po drugie, że FT w okresie 1991–2002 r. podlegał dwóm różnym systemom podatkowym, podczas gdy był to wyłącznie jeden system podatkowy podzielony na dwa okresy. W konsekwencji strona pozwana była zobowiązana do wypłaty rekompensaty za okres 1991–2002 r.

Strona skarżąca podnosi także na poparcie swych zarzutów okoliczność naruszenia art. 15 rozporządzenia nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE, w zakresie w jakim Komisja winna była uznać, iż dziesięcioletni okres przedawnienia upłynął w okresie pomiędzy dniem 2 lipca 1990 r. – datą, kiedy rzekoma pomoc została przyznana oraz kiedy to mocą ustawy nr 90-568 system podatkowy mający zastosowanie został ustanowiony w sposób całościowy i ostateczny, a dniem 28 czerwca 2001 r., kiedy to strona pozwana po raz pierwszy zwróciła się o informacje w sprawie.

Ponadto, skarżąca powołuje się równocześnie na okoliczność naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, w zakresie w jakim zaskarżona decyzja nakładała obowiązek zwrotu przyznanej FT pomocy, jak również na okoliczność naruszenia prawa do obrony, w zakresie w jakim Komisja stwierdziła istnienie pomocy nie dając władzom francuskim sposobności ustosunkowania się do podstawowej części swej argumentacji, tj. mieszanego charakteru kwot odprowadzonych przez FT w okresie pomiędzy 1991 r. a 1993 r.